

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 58/18
V Lucemburku dne 2. května 2018

Rozsudek ve spojených věcech C-331/16
K. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie a C-366/16 H. F. v. Belgische
Staat (Právo pobytu a obvinění z válečných zločinů)

Nezbytnost omezení volného pohybu a pobytu občana Unie nebo jeho rodinného příslušníka, podezřelého z toho, že se v minulosti podílel na válečných zločinech, musí být posuzována na základě každého jednotlivého případu

Toto posouzení zahrnuje vyvážení hrozby představované dotyčnou osobou pro základní zájmy hostitelské společnosti a ochrany práv občanů Unie a jejich rodinných příslušníků.

Věc C-331/16

K., který je chorvatským a bosenským státním příslušníkem, přicestoval do Nizozemska v roce 2001 společně se svou chotí a nezletilým synem. Tři po sobě následující žádosti o azyl byly zamítnuty, přičemž poslední z těchto žádostí byla zamítnuta se zákazem vstupu na území státu. Během téhož roku požádal K. v návaznosti na přistoupení Chorvatska k Evropské unii o zrušení tohoto zákazu. V roce 2015 nizozemské orgány této žádosti vyhověly, přičemž však prohlásily K. za nežádoucí osobu na nizozemském území z důvodu, že se provinil válečnými zločiny a zločiny proti lidskosti spáchanými zvláštními jednotkami bosenské armády. Podle příslušných orgánů vyžadovala ochrana veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti, aby bylo učiněno vše, aby se zabránilo tomu, že by se nizozemští občané dostali do styku s osobami, které se v zemi původu dopustily válečných zločinů. Zmíněné orgány chtěly předejít zejména tomu, aby se oběti, které trpěly v důsledku činů vytykaných K., nebo jejich rodinní příslušníci s dotyčným setkali v Nizozemsku. Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg (soud prvního stupně v Haagu, zasedající v Middelbourgu, Nizozemsko), kterému byla tato věc předložena, se rozhodl položit Soudnímu dvoru otázky ohledně výkladu unijní směrnice o právu evropských občanů na volný pohyb a pobyt¹.

Věc C-366/16

H. F., afgánský státní příslušník, přicestoval do Nizozemska v roce 2000 a podal tam bezúspěšně žádost o azyl. V roce 2011 se H. F. se svou dcerou usadili v Belgii. Poté, co H. F. podal bezúspěšně několik žádostí o pobyt v této zemi, podal v roce 2013 novou žádost jakožto rodinný příslušník občana Unie z důvodu, že jeho dcera byla nizozemskou státní příslušnicí. V posledním případě bylo zamítavé rozhodnutí belgických orgánů založeno na informacích obsažených ve spise souvisejícím s azylovým řízením týkajícím se H. F. v Nizozemsku. Z tohoto spisu vyplývá, že se H. F. údajně podílel na válečných zločinech nebo zločinech proti lidskosti nebo v rámci výkonu svých funkcí vydal příkazy ke spáchání takovýchto zločinů. Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rada pro spornou cizineckou agendu, Belgie), které byla tato věc předložena, se rozhodla položit Soudnímu dvoru předběžné otázky. Klade si zejména otázku, zda je rozhodnutí o zamítnutí pobytu slučitelné s unijní směrnicí o právu evropských občanů na volný pohyb a pobyt.

Soudní dvůr v dnešním rozsudku nejprve připomněl, že členské státy mohou přijmout opatření, jež omezují svobodu pohybu a pobytu občanů Unie nebo jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost, zejména z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. V případě

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. 2004, L 158, s. 77; Zvl. vyd. 05/05, s. 46).

volného pohybu a pobytu občana Unie (nebo státního příslušníka země mimo EU, který je rodinným příslušníkem takového občana), vůči němuž bylo v minulosti vydáno rozhodnutí o vyloučení z postavení uprchlíka z důvodu, že existují závažné důvody se domnívat, že se dotyčný dopustil válečného zločinu, zločinu proti lidskosti nebo činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Spojených národů, může přitom omezení tohoto volného pohybu a pobytu ze strany členského státu spadat pod pojem „veřejný pořádek“ nebo „veřejná bezpečnost“ ve smyslu směrnice.

Podle Soudního dvora nemůže skutečnost, že bylo vůči dotyčné osobě v minulosti vydáno rozhodnutí o vyloučení z postavení uprchlíka, vést automaticky k závěru, že pouhá přítomnost dotyčné osoby na území hostitelského členského státu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. **Před přijetím opatření na základě důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti je totiž nezbytné provést konkrétní posouzení každého jednotlivého případu.**

Závěr o existenci takového ohrožení musí být založen na posouzení osobního chování dotyčné osoby, s přihlédnutím ke zjištěním obsaženým v rozhodnutí o vyloučení z postavení uprchlíka a skutečností a důkazům, na kterých bylo toto rozhodnutí založeno, zejména k povaze a závažnosti zločinů nebo činů vytýkaných této osobě, míře její osobní účasti na těchto zločinech nebo činech, případné existenci důvodů pro zproštění trestní odpovědnosti, jakož i existenci odsouzení v trestním řízení. Toto globální posouzení musí též zohledňovat dobu, jež uplynula od údajného spáchání těchto zločinů nebo činů, jakož i následné chování zmíněné osoby, zejména pokud jde o to, zda toto chování svědčí o trvajícím postoji dotyčného, který by narušoval základní hodnoty Unie takovým způsobem, že by mohl narušit klid a fyzickou bezpečnost obyvatelstva.

Soudní dvůr rovněž podotkl, že ačkoli se jeví jako málo pravděpodobné, že by takovéto zločiny nebo činy mohly být znovu spáchány mimo jejich zvláštní historický a společenský kontext, **chování dotyčné osoby svědčící o jejím trvajícím postoji, jenž narušuje takové základní hodnoty Unie, jako jsou lidská důstojnost a lidská práva, může představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti** ve smyslu směrnice.

Toto posouzení vyžaduje vyvážení hrozby, kterou osobní chování dotyčné osoby představuje pro základní zájmy hostitelské společnosti, a ochrany práv, která pro občany Unie a jejich rodinné příslušníky vyplývají ze směrnice.

Soudní dvůr konečně shledal, že pro účely přijetí rozhodnutí o vyhoštění při respektování zásady proporcionality je třeba vzít v úvahu zejména povahu a závažnost jednání vytýkaného dotyčné osobě, délku a případně legalitu jejího pobytu v hostitelském členském státě, dobu, jež uplynula od tohoto jednání, chování dotyčné osoby během této doby, stupeň její současné nebezpečnosti pro společnost, jakož i pevnost společenských, kulturních a rodinných vazeb k tomuto členskému státu.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki 📞 (+352) 4303 5499